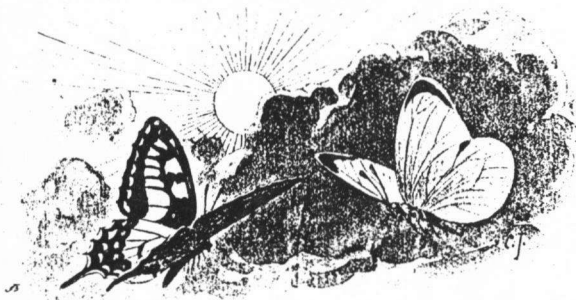

Ot en Sien

16. Nog een ver-haal.

„Juf heeft weer mooi ver-teld. O, zoo mooi!”

Ot laat zijn paard staan. Als hij van een ver-haal hoort, dan is hij er bij.

„Hoe was het dan, Trui? Toe nou!”

Er was eens een wit-te vlin-der.

„Dien heb ik ge-zien,” roept Ot.

En er was ook een zwar-te vlin-der.

„Dien heb ik nog niet ge-zien.”

Wees nu stil, Ot! Hoor maar goed toe.

De ee-ne vlin-der was zoo wit als sneeuw.

Dat was Sneeuw-wit-je.

De an-der was zoo zwart als pik. Dat was Pik-zwart-je.

Ze speel-den pret-tig sa-men. Als de zon mooi scheen, dan wa-ren ze blij.

„Ik vlieg naar de zon,” zei de wit-te.

„Ik ook,” zei de zwar-te.

„Wie er het eerst is?”

Dat was goed. Daar vlo-gen ze al. Nu was de een het hoogst, en dan de an-der.

Maar de zon was zoo heel, heel ver. Het ging toch niet. En o wee! daar viel al een drop-je. Waar nu heen? Een huis had-den ze niet.

„Kijk mijn mooi zwart pak eens.”

„En kijk mijn mooi wit pak eens.”

„Ik weet wat, kom maar mee.”

Pik-zwart-je vloog naar een roo-de tulp.

„Roo-de tulp, mo-gen we in je ka-mer?”

De roo-de tulp zag de twee vlin-ders.

„Jij mag er wel in, maar die wit-te niet. Die maakt mijn huis vuil.”

„Oeh, dat is niet waar, lie-ve, roo-de tulp!”

De roo-de tulp vond het toch niet goed.

Nu, als Sneeuw-wit-je er niet in mocht, dan wou Pik-zwart-je ook niet.

„Dat was lief van het dier,” zei Moe.

„Ja, hè Moo?”

„En toen?” vroeg Ot.

17. Nog een ver-haal.

(Ver-volg).

En toen? Toen ging het naar een wit-te tulp.
„Wit-te tulp, mo-gen we in je ka-mor?
Het is zoo nat in de lucht. En mijn wit
pak wordt zoo vuil.”

De wit-te tulp keek naar de twee vlin-ders.
„Jij mag er wel in, maar die zwart-te
niet. Die maakt mijn huis vuil.”

„Och neen, lie-ve, wit-te tulp, dat is niet
waar.”

De wit-te tulp wou het toch niet toe-staan.

Nu, dan wou Sneeuw-wit-je er ook niet in.

„Dat was net zoo lief, hè Moe?”

„Ja, mijn schat!”

„En toen?” vroeg Ot weer.

Toen was daar een plant. Die had heel
veel groo-te bla-ren.

„Ik weet wat, ik weet wat,” riep Pik-
zwart-je. „Kom maar gauw hier.”

Het klei-ne ding kroop on-der een groot
blad. En toen deed Sneeuw-wit-je het ook.
Wel, wat za-ten ze daar lek-ker! Nu kon-den
ze niet nat wor-den. En het was zoo leuk!

De re-gen deed van rik-tik-tik op het blad.
En de drop-jes vie-len er af. Maar de twee
vriend-jes ble-ven droog.

Daar scheen de zon weer.

Toen was ook gauw het spel weer aan
den gang.

Wat ging het mooi! Nog mooi-er dan
zoo pas.

En weet je, waar-om?

Sneeuw-wit-je dacht: Wat heb ik een lief
vriend-je!

En Pik-zwart-je dacht: Wat is die Sneeuw-
wit-je lief voor mij!

En nu is het uit.

Uit: 'Nog bij moeder deel I', 1904.
Uitgeverij Wolters.